

LBRIS

We know
books

SUZANNE McMINN

*Anotimpul
regăsirii*

Traducerea și adaptarea în limba română de:

GEORGETA CONSTANTIN

Editura și Tipografia

ALCRIS

Capitolul 1

În dimineța aceea ploua cu găleata ca și cum norii se goleau complet acolo, dar la prânz ieși soarele anunțând o zi minunată de primăvară. Ben amușina în pragul ușii, precaut să nu se ude, înainte să pășească în noroiul din curte.

– Ai să te afunzi până la urechi, îl atenționează Beth.

Ben o privi jucăuș și începu să se gudure, dând energic din coadă,

Peste câteva minute ieșiră din curte și pășind pe smocurile de iarbă și pe pietriș, porniră la plimbare de-a lungul luncii râului, cum făceau în fiecare zi.

Ben zări la un moment dat câteva găște care se scăldau într-o vale inundantă de râul umflat de ploaie și având chef de joacă, se repezi la ele să le împrăstie.

Beth se amuză copios de zarva pe care o făceau, dar devenind atentă când auzi un zgomot în apropiere.

Era cineva între copaci, așa că Ben abandonează găștele, fugi

LIBRIS | We know books
spre locul unde se auzise zgomotul și-l înșfăcă de cracul pantalonului pe bărbatul pe care-l găsi acolo.

Beth vru să strige la Ben să-l lase în pace pe străin, dar era prea târziu: bărbatul se lupta fără succes să se elibereze din colții animalului. Scena hilară, o făcu pe Beth să izbucnească în râs, în loc să intervină.

– Câinele tău nebun este un pericol pentru oameni, strigă furios bărbatul. Dresează-l sau nu-l mai lăsa.

Beth s-ar fi supărat mai puțin dacă o făcea pe ea nebună, nu pe Ben, prietenul ei cel mai bun.

– Dar nu este periculos! se revoltă ea.

– Poate ți-e milă de el dacă îl ții. Nu vezi ce picioare strâmbe are?

Beth nu prea știa cum trebuie să arate un exemplar perfect din rasa lui Ben, astfel că încercă să schimbe subiectul.

– Ben a sărit în apărarea mea, de aceea ți se pare periculos. Dacă nu strigai la el, Ben nu te-ar fi considerat periculos și te-ar fi lăsat în pace. Strigătul tău l-a provocat.

– Nu pot să cred. Eu l-am provocat? Dacă nu aveam motive să strig la el n-aș fi făcut-o. Dar câinele tău mi-a stricat o fotografie pentru care am așteptat o jumătate de oră și mi-a stricat o pereche de pantaloni. Ce te așteptai să fac? Să-l mângâi pe cap?

Beth se abținu să râdă, ca să nu-l provoace mai mult, deoarece se temea să nu devină violent.

Scoase lesa lui Ben, și i-o puse la gât, apoi își aranjă pelerina de ploaie și spuse:

– Îmi pare rău că ți-am stricat după-amiaza. M-aș oferi să-ți cos

pantalonii, dar cred că ești doar în trecere pe aici.

– Nu paria pe asta, replică el, dorind să sugereze că n-ar fi fost rău să-i repare pantalonii. Pendleford nu este un oraș prea mare și mă tem că sunt mari șanse să ne revedem, adăugă el sugerând că episodul nu poate fi uitat așa de ușor.

Berh făcu o reverență în fața lui ca o ducesă și-i mulțumi în gând lui Ben că mergea pe lângă ea și nu se smucea ca de obicei.

Incidentul o făcu să întârzie la piață și să nu se concentreze cum trebuie la ce avea de făcut: să pregătească masa de seară.

Își amintea chipul furios al străinului și în loc să se gândească ce avea nevoie ca să gătească, se încurca și uita după ce mersese în cămară. Constatând că se tot gândea la schimbul furtunos de replici pe care-l avusese cu el, hotărî să servească și un pahar de vin la cină.

Pe ea o va ajuta să uite episodul respectiv, iar pe tatăl ei să se relaxeze pentru că venea de la Consiliul parohial.

Ideea ei se dovedi bună, deoarece când veni tatăl ei, constată că era istovit. Așa venea de fiecare dată după consiliu și lui Beth i se rupea sufletul văzându-l așa, furioasă pe membrii consiliului care erau ca niște vulturi.

Sir Wilfrid Babbage era bine intenționat, dar de cele mai multe ori exagera, iar Drusilla Drew-Smythe era amabilă dar cam greoaie în gândire; restul, în opinia lui Beth, erau groaznici, cel mai nesuferit fiind primarul, Leslie Parkin.

Beth îl privi îndurerată pe tatăl ei și-i făcu semn spre masă.

– Vino să mâncăm. Îmi povestești ce s-a discutat la întâlnire după ce-ți recapeteți forțele. Oricum, am și eu să-ți povestesc ceva

și abia aștept să scap de povară... Să știi că în după-amiaza asta m-am lăsat dominată de furie împotriva unui străin pe care l-am întâlnit în luncă.

Hubert Carstairs încercă să nu râdă văzând expresia ei rușinată. Era însă curios să afle ce o scosese din fire pe fiica sa cu păr de foc, care era calmă de obicei, fiind educată de el în spirit creștinesc.

Beth își impusese și ea de-a lungul anilor să fie o fire blândă, pentru că așa se cerea unei fiice de preot. Din păcate, nu reușea întotdeauna. Tatăl ei asistase de câteva ori la scene când Beth se revoltase, deși se străduia să se controleze. Se mai întâmpla uneori să-și iasă din fire mai ales când era vorba de răutate sau nedreptate.

– Bun, să auzim ce s-a întâmplat astăzi, o îndemnă tatăl ei ridicând paharul de vin. Și apropo, mulțumesc pentru vin, chiar aveam nevoie. Dar dacă mă desfăt cu această plăcere, trebuie să-l merit, așa că mărturisește și eu îți ascult confesiunea!

Beth se bucură când îl văzu pe tatăl ei mai voios, ceea ce însemna că se mai relaxase.

– Să sperăm că noul tău prieten este „pasăre călătoare”, spuse Hubert după ce ascultă istorisirea lui Beth. Nu mi-amintesc din descrierea ta, deci nu cred că a trecut pe la biserică. Dar cine știe... poate sămbătă îl văd la slujbă.

Beth îl privi gânditoare.

– Știi ce mă frământă: ceva la el îmi era foarte familiar. Nu este din Pendleford, dar mi s-a părut că recunosc ceva la el. Să încheiem totuși subiectul acesta, deoarece vreau să aud cum a

decurs consiliul. A reușit sir Wilfrid să-i convingă pe ceilalți?

– Nu... A fost descurajat de Andrew Flecher, ceea ce a influențat-o și pe Drusilla. Ideea e că trebuie să alcătuim un comitet și să facem apel public, spuse el trist.

– Și am impresia că acest comitet va fi condus chiar de Leslie Parkin, nu-i așa? întrebă ea descumpănită.

– Da, așa este, admise necăjit tatăl ei. Dar fii și tu mai indulgentă, Beth. Știi că nu-l placi pe Parkin, pentru că nu este genul de bărbat... Vreau să spun că la urma urmei, este dedicat orașului nostru mai mult decât toți; în fond, de aceea a fost ales primarul.

Beth clătină din cap.

– Sunt de acord că este un bărbat energic și face treabă, dar nu pot să nu mă gândesc că tot ce face, este pentru propria lui glorie, nu în numele orașului sau al bisericii.

– Ești liberă să crezi asta despre el, dar te rog să nu declari acest lucru și în afara pereților casei noastre. Acum, să-ți spun și despre restul subiectelor discutate. Cel mai important este dorința comitetului să angajeze un profesionist care să se ocupe de strângerea de fonduri; se pare că este o treabă prea complicată ca s-o lase în sarcina unuia din Consiliu și vor pe cineva calificat.

Beth cercetă chipul tatălui ei, apoi spuse:

– Îți displace această idee, nu-i așa?

– N-am spus asta, replică tatăl ei. Totuși, nu mă încântă ideea să vină un tinerel școlit de la Londra să ne spună cum stau lucrurile în comunitatea noastră. Probabil nu va putea să facă o

evaluare ținând seama de specificul de aici și nici nu-și va da seama că decizia lui ne poate afecta.

– Ei bine, n-avem decât să așteptăm și să vedem cum va fi. Până la urmă, sunt unele detalii despre strângerea de fonduri care ne depășesc și o persoană calificată știe ce are de făcut. Este treaba domnului Parkin să caute profesioniști, doar de aceea este primarul nostru, să se ocupe de problemele orașului și să-l țină în frâu pe „tinerel”, spuse Beth pe un ton glumet și-l trimise pe tatăl său în birou, în timp ce ea se ocupa să spele vasele.

Înainte de culcare, ieși cu Ben în curte pentru plimbarea de seară și-și aminti din nou întâmplarea de la prânz.

Tatăl ei îi ceruse să nu i-l descrie pe străin, convins că nu va rămâne în orașelul lor și vor putea da uitării cearta, dar ea reținuse perfect trăsăturile feței lui. Și avea o senzație foarte ciudată. Avea impresia că întâlnirea lor fusese ca o explozie: tipăseră unul la altul, apoi izbucniseră în râs, într-un amalgam de reacții contradictorii.

Nu-și explica de ce se tot gândea la el, deși chiar își propuse să-l alunge din minte. La urma urmei era doar un trecător prin Pendleford care nu merita atâta atenție.

Privi cerul și se bucură de priveliștea minunată a stelelor care luminau grădina ca într-un basm.

Între timp, tatăl ei veni lângă ea, dornic să ia și el o gură de aer proaspăt înainte de culcare.

– E superb afară, nu-i așa?

– Așa este, răspunse el și o sărută pe obraz de noapte bună. Beth îl urmări cum intră în casă și se gândi la anii petrecuți la

parohia din Merseyside. Anita Carstairs, mama ei își dăduse acolo sufletul, iar tatăl ei trăia de atunci cu vina că el distrusese viața soției sale, impunându-i acea conviețuire. Din cauza aceasta, se mai domolise și nu-și mai impunea părerile în fața ei. De aceea, nu mai era la fel de insistent să i se dea ascultare în consiliul parohial, dând astfel câștig de cauză lui Leslie Parkin. Beth se temea să nu fie afectat și putea să piardă băătăia. Spera totuși că va reuși să apere poziția bisericii.

Rămâne de văzut, gândi ea și-l fluieră pe Ben să intre în casă.

Câteva zile de la incident, Beth fu foarte atentă la ce se întâmpla în oraș, ca să afle dacă apare bărbatul din luncă. Acesta îi spusese că poate se vor mai întâlni, dar părea că fusese doar o amenințare. Dar Ros Cullington, secretara parohiei, îi vorbi despre un viitor cetățean al orașului, care cumpărase ziarul local.

– Lionel a fost foarte impresionat de domnul Standish... Ned Standish, adăugă ea în timp ce stăteau de vorbă la o cafea. Un tip distins, cu un caracter plăcut, îl descrie ea, și tu știi cât de greu este de impresionat Lionel...

Beth știa însă că nu putea să aibă încredere în aprecierile lui Lionel Cullington.

– Sunt sigură că-l vom cunoaște cu toții până la urmă. Să vedem cum se va descurca! spuse ea, ferindu-se să-și dezvăluie

adevăratele gânduri. Dumnezeu știe că ziarul local are nevoie de o revigorare, deoarece de ani de zile nu mai vedem articole interesante.

Ros zâmbi aprobator.

– Tatăl tău mi-a spus despre comisia de apel. Asta înseamnă că o să-l vedem foarte des pe Leslie Parkin în perioada următoare, remarcă ea.

– Da, din păcate! Dar să știi că ți-o spun numai ție. Leslie Parkin îmi dă fiori! se confesă Beth.

Doamna Cullington o privi curios pe Beth.

– Încearcă să vezi și partea lui bună, Beth. Este un om foarte muncitor și nu cred că orașelul nostru s-ar fi descurcat fără aportul lui.

– Așa este, și în plus este foarte generos, spre deosebire de majoritatea oamenilor bogați, dar aș dori să nu mai fie fățarnic. Cel puțin cu mine se comportă ca și cum este umilul meu servitor. Să fim serioși, nu mă adoră, cum vrea să pară. Și nu este nicidecum un bărbat umil, domnul Leslie Parkin... Este un om care-și cunoaște foarte bine statutul și valoarea. Sunt sigură că este ceva în neregulă, pentru că Ben îl mârâie de câte ori îl vede, iar câinele meu e cel mai prietenos câine din lume.

Când apărură primul ziar scos de noul proprietar, Beth ca toți

locuitorii orașelului, cumpără un exemplar. Până la jumătatea ziarului, îi plăcu ce făcuse nou proprietar Ned Standish. Dar chiar la mijlocul ziarului postase o poză mare cu biserica St.Margaret, sub titlul: „Credeți că ar trebui să fie salvată?”

Beth citi cu interes articolul, apoi fugi în biroul tatălui ei.

– Ai văzut asta? îl întrebă indignată pe tatăl ei.

– Da, am citit, recunosc preotul.

– Cum îndrăznește acest „personaj” să scrie ca și cum știe ce nevoi are Pendleford, când el n-a stat mai mult de cinci minute aici? Dacă ar fi acum aici, i-aș vârî pe gât articolul și l-aș obliga să-l mestece.

Hubert era de acord cu fiica lui, dar datoria de creștin îi cerea s-o îndrume spre calea pașnică.

– Trebuie să fie un jurnalist bun, dacă a aflat deja de comitetul pentru strângerea de fonduri, îi luă apărarea tatăl ei. Sper că va reuși să ajungă la răspunsuri corecte la întrebările pe care le ridică el în articol. Acest Ned Standish nu va fi singurul care se întreabă despre însemnătatea unei parohii tradiționale în Pendleford. Poate reușim *să-l convingem noi* de ce este importantă biserica noastră aici și atunci vom avea un aliat.

Beth îl privi sceptic.

– Da, dar știi că uneori e mai bine să n-ai aliați. Un prieten îți poate dăuna câteodată mai mult decât un dușman! Eu nu-l văd pe acest domn Standish de partea „credinței”. Îmi pare că susține o cauză cu surle și trâmbițe doar dacă are ceva de câștigat.

– Beth, nu exagera. Îl judeci fără să-l cunoști. A ridicat niște

îndrebări în articolul din ziar și are nevoie de timp să cunoască problemele orașului, apoi va vedea corect lucrurile, sunt sigur.

N-a durat mult până când Standish a trecut la acțiune. Peste doar câteva zile a venit la parohie să se pună personal în temă cu subiectul pe care-l dezbătea în ziar.

Preotul era plecat la Oxford, la o întrunire a Bisericii Creștine și Beth era singură acasă, când auzi soneria. Se întreba cine putea fi, poate Leslie Parkin care venise să discute despre comitet sau un alt vecin. Dar când deschise, constată surprinsă că era bărbatul cu care avusese altercația în luncă.

– Bună seara. Numele meu este Standish. Aș putea intra să vă rețin câteva minute?

Beth avusese impresia că bărbatul întâlnit în acea după-amiază este un uriaș, dar văzându-l acum în pragul ușii, nu mai părea atât de înalt și masiv. De fapt, era de statură medie, elegant și nu atât de tânăr cum i se păruse, deoarece avea părul negru grizonant.

– Cred că ați venit să vorbiți cu tata, nu-i așa? Întrebă Beth cu răceală. Nu este acasă în seara aceasta, așa că vă sugerez să mergeți la Centrul Creștin și să programați o întâlnire la doamna Cullington.

Ned Standish o privi cu atenție. Acum era fără pelerina de ploaie și gluga pe cap, dar o recunosc pe tânăra înaltă de pe potecă. Iar Ben, care stătea protector lângă ea, o desconspiră.

– Aceasta este bestia care m-a atacat zilele trecute? Întrebă el nervos.

– Sunteți la fel de pus pe hartă, constată ea.

– Da, poate am fost cam agresiv atunci, dar așteptasem o jumătate de oră să se oprească ploaia, prinsesem în cadru cea mai bună imagine și m-am trezit asaltat de prietenul tău fără minte.

Beth se încruntă că vorbea astfel, de Ben dar și pentru că acesta se gudura văzând mâna întinsă de domnul Standish.

– Am venit cu pace și sunt neînarmat, spuse el văzând că Beth nu are de gând să-l invite în casă.

Tatăl ei o învățase să deschidă ușa oricui, după legea creștinătății, astfel că-l invită să intre, simțindu-se însă ca și cum coborâse podul cetății ca să lase vrăjmașii să intre.

Beth îl conduse în sufragerie, fără o vorbă. Nici domnul Standish nu părea dornic să vorbească, preocupat s-o examineze.

– Mi-ar plăcea să te văd zâmbind, spuse el în cele din urmă, Până acum n-ai făcut decât să te încrunți la mine. Dacă ajută, îmi cer scuze față de patrupe...

Ben îl iertase deja și se gudura pe lângă el, dornic să-i atragă atenția și să se împrietenească. Dar Beth rămase încruntată, încercând totuși să se stăpânească.

– În seara aceasta, supărarea mea nu are legătură cu Ben, ci cu articolul din ziar. Am înțeles că acum sunteți proprietarul ziarului „Cronica”, și ați scris acel articol deplasat despre biserică St.Margaret.

– De ce spui asta? Ți s-a părut neargumentat sau întrebările pe care le-am pus sunt incorecte?

– Nu la asta mă refer. Vreau să spun că abia ați venit în Pendleford și deja vă dați cu părerea despre probleme pe care nu